

ИМЕ Дениса Хонига (27), Немца који је претучен у ноћи између петка и суботе, у београдској Бранковој улици, нашло се на неславном списку са још око 100 жртава које су од почетка године завршиле у престоничким болницама са преломљеним ребрима, напрслим аркадама, фрактурама вилице, сломљеним носовима, подливима...

За све њих заједничко је да су страдали у тучама испред локала или у самим кафићима у главном граду, најчешће између поноћи и четири ујутро. И Денис је нападнут око три ноћу. По правилу, њихови нападачи, а често и они сами, били су алкохолисани.

Једина разлика је што, за разлику од Дениса, имена преосталих 99 не зна нико осим полиције и њихових родитеља. Њих нису обишла два министра, ни нижи државни званичници, па чак ни шефови локалних полицијских станица. Њиховим породицама се нико није извинио, а већина кривичних пријава још није резултирала ни оптужницама, мада су, према подацима МУП, само у првој половини године поднете две пријаве за тешко убиство у покушају (једна за коришћење ножа, друга за пиштољ).

Оно што се десило Денису јесте страшно и недопустиво. И срећна околност у несрећној ситуацији јесте да је операција успела и да се све добро завршило. Тако је Денис избегао судбину Бриса Татона од пре неку годину. Још више је за похвалу што је полиција за само 17 сати нашла нападаче. Али, шта је са осталим жртвама? Да ли су и њихови нападачи нађени, оптужени и процесуирани?

И колико год оно што се десило Денису било сурово, једнако је страшно и оно што се по ко зна који пут десило Београду и Србији. За само 24 сата прошли смо као град, држава и нација кроз најцрњу могућу сатанизацију - од тога да смо хомофобични (док се још веровало да је Хониг претучен као гост на ЛГБТ скупу), до тога да смо ксенофобични (верује се да је Немац добио батине само зато што је причао другим, па још „окупаторским“ језиком).

Да ли смо прешли границе доброг укуса само зато што је Денис странац? И да ли бисмо исто тако реаговали и да је он Бугарин или Македонац? Да ли смо један појединачни инцидент подигли на ниво националне хистерије зато што је био угрожен људски живот, зато што смо испали лоши домаћини, или смо се можда самоказнили пре него што смо добили пацке из Брисела?

- Суштина јесте да Београд и Србија буду безбедни. Али да буду безбедни за све, па и за наше грађане. Процене туристичких организација су да неколико десетина хиљада странаца обиђе Београд. Процене ЛГБТ удружења су да хомосексуалаца има око осам одсто у свакој средини. Логично је да се претпостави да ће у толиком броју туча на београдским улицама повремено бити нападнут и неко од њих - примећује аналитичар Ђорђе Вукадиновић.

И додаје да треба разликовати енергичну реакцију од „аутошовинистичке хистерије“ која оставља горак укус у устима.

